

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: sek. sąd. Katarzyna Pawłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda – Bartosz Deskiewicz

po rozpoznaniu dnia 14.03.2019 r.

sprawy **D. Ś.**, c. A. i E. zd. W. , ur. (...) w N.

skazanej prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 06.10.15r. sygn. akt **II K 501/15** za przestępstwa z art. 278 § 1 kk na karę łączną 8 m-cy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze 30 h, zaliczono okres pozbawienia wolności 5.06.15r. do 6.06.15r. i 18.06.15r., naprawienie szkody, postanowieniem z dnia 15.12.15r. zamieniono karę ograniczenia wolności na karę zastępczą pozbawienia wolności 4 m-ce,
2. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 15.10.15r. sygn. akt **II K 420/15** za przestępstwa z art. 279 § 1 kk na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat, dozór kuratora, naprawienie szkody,
3. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 19.11.15r. sygn. akt **II K 452/15** za przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 3 m-cy pozbawienia wolności, naprawienie szkody,
4. łączny Sąd Rejonowego w Elku z dnia 19.05.16r. sygn. akt **II K 231/16**, połączono sprawy II K 501/15, II K 420/15, II K 452/15 i wymierzono karę łączną 7 m-cy pozbawienia wolności, zaliczono okres 5.06.15r. do 6.06.15r., dzień 18.06.15r., oraz okres kary zastępczej od 9.03.15r. w sprawie II K 501/15, odbyła 21.08.16r. do 17.03.17r.
5. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 20.04.17r. sygn. akt **II K 76/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk, art. 286 § 1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczenie okresu 9.03.16r. do 7.06.16r., naprawienie szkody, karę ma odbywać od 11.12.17r. do 11.12.19r.
6. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27.04.17r. sygn. akt **III K 216/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na karę łączną 1 m-ca pozbawienia wolności, 6 m-cy ograniczenia wolności po 20 h pracy społecznej miesięcznie, karę ma odbywać od 8.06.20r. do 8.07.20r.
7. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 19.10.17r. sygn. akt **VI K 672/17** za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 m-cy pozbawienia wolności, naprawienia szkody, karę ma odbywać od 11.12.19r. do 8.06.2020r.

I. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85 a kk, art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w pkt 5 – II K 76/17, 6 – III K 216/17 i 7 – VI K 672/17 i wymierza wobec skazanej karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Umarza postępowanie co do wyroków nie objętych wyrokiem łącznym.

III. W pozostałym zakresie wyroki połączone podlegają odrębnemu wykonaniu.

IV. Na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet orzeczonej kary łącznej okres odbytej dotąd kary pozbawienia wolności ze sprawy II K 76/17 od 11.12.17r. i nadal.

V. Na podstawie § 17 ust. 5 i ust. 2 pkt 4 § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.16r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2016.1714 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. K. kwotę 588 (pięset osiemdziesiąt osiem) zł oraz podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VI. Na podstawie art. 624§ 1 kpk, art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia skazaną od kosztów postępowania i nie wymierza opłaty.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

D. Ś. została skazana prawomocnymi wyrokami:

8. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 06.10.15r. sygn. akt **II K 501/15** za przestępstwa z art. 278 § 1 kk na karę łączną 8 m-cy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze 30 h, zaliczono okres pozbawienia wolności 5.06.15r. do 6.06.15r. i 18.06.15r., naprawienie szkody, postanowieniem z dnia 15.12.15r. zamieniono karę ograniczenia wolności na karę zastępczą pozbawienia wolności 4 m-ce – objęte wyrokiem łącznym II K 231/16

9. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 15.10.15r. sygn. akt **II K 420/15** za przestępstwa z art. 279 § 1 kk na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat, dozór kuratora, naprawienie szkody – objęte wyrokiem łącznym II K 231/16

10. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 19.11.15r. sygn. akt **II K 452/15** za przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 3 m-cy pozbawienia wolności, naprawienie szkody – objęte wyrokiem łącznym II K 231/16

11. łączny Sąd Rejonowego w Elku z dnia 19.05.16r. sygn. akt **II K 231/16**, połączono sprawy II K 501/15, II K 420/15, II K 452/15 i wymierzono karę łączną 7 m-cy pozbawienia wolności, zaliczono okres 5.06.15r. do 6.06.15r., dzień 18.06.15r., oraz okres kary zastępczej od 9.03.15r. w sprawie II K 501/15, odbyła 21.08.16r. do 17.03.17r.

12. Sądu Rejonowego w Elku z dnia 20.04.17r. sygn. akt **II K 76/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk, art. 286 § 1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczenie okresu 9.03.16r. do 7.06.16r., naprawienie szkody, karę ma odbywać od 11.12.17r. do 11.12.19r.

13. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27.04.17r. sygn. akt **III K 216/17** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na karę łączną 1 m-ca pozbawienia wolności, 6 m-cy ograniczenia wolności po 20 h pracy społecznej miesięcznie, karę ma odbywać od 8.06.20r. do 8.07.20r.

14. Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 19.10.17r. sygn. akt **VI K 672/17** za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 m-cy pozbawienia wolności, naprawienia szkody, karę ma odbywać od 11.12.19r. do 8.06.2020r.

D. Ś. urodziła się (...) w N., jest panną, posiada wykształcenie niepełne podstawowe, ma syna O. i córkę K., którzy przebywają w rodzinie zastępczej, była uzależniona od narkotyków, w zakładzie karnym trzykrotnie nagradzana regulaminowo, trzykrotnie karana dyscyplinarnie, zachowanie skazanej jest oceniane jako przeciętne, uczestniczy w programach profilaktyczno edukacyjnych, resocjalizacyjnych, rozpoznano u skazanej osobowość socjopatyczną ze skłonnością do nadużywania środków odurzających bez cech uzależnienia, deklaruje krytyczny stosunek do

popelnionych czynów, ukończyła kurs opiekuna osób starszych i niepełnosprawnych. Z opinii wynika, że stopień demoralizacji skazanej jest wyższy niż przeciętny, odchodzenie od obowiązujących norm datuje się od okresu wczesnej adolescencji (k. 209). Prognoza penitencjarna jest pozytywna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wykaz (k. 3, 14),
- karty karnej (k. 6-11, 125-129, 171-176),
 - odpisów wyroków (k. 17-19, 57-68, 167-170),
 - opinii o skazanej (k. 30-31, 50-51, 184-186, 196-209)
 - wywiad (k. 32-33, 52-53).

Sąd dał wiarę dokumentom wymienionym w ustaleniach stanu faktycznego, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione podmioty w granicach ich kompetencji, nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by to uczynić z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 569 § 1 kpk wyrok łączny wydaje się wówczas, gdy zachodzą wobec osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami warunki do orzeczenia kary łącznej. W ocenie Sądu, wobec skazanej należy zastosować przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015r. Wszystkie wymienione na wstępie wyroki zapadły po dacie 1.07.15r., choć dotyczą czynów popelnionych wcześniej. Zdaniem Sądu, względniejsze dla oskarżonej są przepisy obowiązujące od 1.07.15r.

Warunki do orzeczenia kary łącznej określone zostały w art. 85 § 1 kk i art. 85 a kk. Zgodnie z tym przepisem karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popelnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, albo inne podlegające łączeniu. Natomiast, zgodnie z art. 85a kk wynika, że orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele kary zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W świetle powyższego można stwierdzić, że potrzeba wydania wyroku łącznego zachodzi wówczas, gdy sprawca popelnił wiele przestępstw, ale - z różnego rodzaju przyczyn - nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodzi to konieczność w wyroku łącznym takiego łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia je w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Należy przy tym stanowczo podkreślić, że wskazana instytucja nie ma na celu premiowania osób popelniających większą liczbę przestępstw i nie prowadzi do stosowania wobec sprawców łagodniejszego wymiaru kary. „Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej” (por. wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 r., II AKa 175/00, KZS 2000, nr 10, poz. 31).

Zgodnie z art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w § 1, z zastrzeżeniem art. 89. Oczywiście jest więc, że Sąd obejmuje procedowaniem te sprawy w których orzeczono kary, które są wykonywane lub będą wykonywane, a więc zarówno kary ograniczenia wolności dotąd nie wykonane, ani w drodze odpracowania, ani w drodze kary zastępczej, kary pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oдноśnie skazanej D. Ś. podlegały połączeniu: kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie o sygn. akt II K 76/17 w wymiarze 2 lat, kara 1 m-ca pozbawienia wolności w sprawie III K 216/17 i kara 6 m-cy pozbawienia wolności ze sprawy VI K 672/17. Sąd nie objął wyrokiem łącznym kary ograniczenia wolności w wymiarze 6 m-cy orzeczonej w sprawie III K 216/17, jako kara sekwencyjna, uznając, że do połączenia nadaje się wyłącznie kara pozbawienia wolności. Natomiast, kara ograniczenia wolności orzeczona w tej sprawie podlega odrębnemu wykonaniu i należy dać skazanej taką szansę po opuszczeniu zakładu karnego.

Sposób wymiaru kary łącznej został określony w art. 86 § 1 kk. Zgodnie z art. 86 § 1 kk karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lata ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 85 a kk, orzekając karę łączną Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zasadami wymiaru kary łącznej wynikającymi z powyższego przepisu są: zasada absorpcji, asperacji i kumulacji. Zasada absorpcji to całkowite pochłonięcie przez najwyższą z wymierzonych kar jednostkowych pozostałych kar, zasada kumulacji polega na zsumowaniu wszystkich orzeczonych kar jednostkowych, zaś zasadę asperacji można wytłumaczyć jako wymierzenie kary pomiędzy taką, która wynika z zasady absorpcji, a tą wynikającą z zasady kumulacji. Zastosowanie jednej z powyższych zasad zależy od okoliczności konkretnego przypadku, kar jednostkowych określonych poszczególnymi wyrokami, a także postawy samego skazanego. Duże znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popęlnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. „Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną - co do sprawy - przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw” - wyrok SA w Warszawie z 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, LexPolonica nr 353581, OSA 2001, nr 2, poz. 5. Podkreślenia wymaga też, że całkowitą absorpcję (pochłonięcie kar) można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.04.1974 r. – II KR 27/74, niepublikowany). Ponadto, wysokość kary łącznej uzależniona jest od rodzaju i rozmiaru wyrządzonej w mieniu szkody, pobudek i sposobu działania sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed wkroczeniem na drogę przestępstwa i późniejszego jego zachowania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.02.1980 r.- OSNPG 1980/11/139).

Oдноśnie wyroków objętych łączeniem wymienionych w pkt I wyroku. Połączeniu uległy kary pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwa: z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, czyli przeciwko mieniu i przeciwko dokumentom.

Biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności, granice kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku łącznym w pkt I wynosiły od 2 lat pozbawienia wolności do 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Czyny popełnione przez skazaną godziły w różne dobra prawnie chronione, tj. mienie i dokumenty, jednakże większość była skierowana przeciwko mieniu. Tym samym, w niniejszej sprawie jest dość bliska więź przedmiotowa między popełnionymi czynami oraz bliska więź podmiotowa w zakresie zamiaru umyślnego sprawcy. Dość bliska jest również więź czasowa między poszczególnymi przestępstwami, jest to okres od października 2015r. do marca 2016r.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, a w szczególności fakt, iż jest dość bliska więź przedmiotowa, podmiotowa i czasowa, jak i również mając na względzie stopień zawinienia, stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, a także cele prewencji indywidualnej i generalnej oraz opinie o skazanej z zakładu karnego, Sąd doszedł do wniosku, że brak jest podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zastosowanie ww. zasady może mieć miejsce wyjątkowo, tj. gdy istnieje bardzo bliska więź podmiotowa, przedmiotowa oraz czasowa między poszczególnymi przestępstwami, tzn. przestępstwa pozostające w zbiegu są przestępstwami podobnymi (sprawca popełnia je w podobny sposób, podobna

jest ich kwalifikacja prawna), popełnionymi w niedługich odstępach czasu, na rzecz tego samego pokrzywdzonego, a ponadto przemawiają za tym okoliczności osobiste dotyczące sprawcy (pozytywna prognoza kryminologiczna). Jednocześnie, zdaniem Sądu, karą zbyt wysoką byłoby zastosowanie kary skumulowanej na podstawie poszczególnych kar jednostkowych, podlegających łączeniu. W ocenie Sądu zatem, słusznym było przyjęcie zasady asperacji. O przyjęciu zasady asperacji również przemawiał fakt, iż skazana jest osobą stosunkowo młodą, w areszcie śledczym ma opinię przeciętną, jej stopień demoralizacji jest wyższy niż przeciętny, była karana i nagradzana regulaminowo oraz wyrażała krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Niemniej, nie należy zapominać, iż wyrok łączny nie może stanowić tylko o maksymalnym zmniejszeniu kary pozostającej skazanej do odbycia, a musi uwzględniać okoliczności występujące w poszczególnych sprawach podlegających łączeniu, jak również osobę samej skazanej, która wkroczyła na drogę przestępstwa w młodym wieku.

Z powyższych względów kara łączna, orzeczona w pkt I wyroku, w wymiarze 2 lat i 2 m-cy pozbawienia wolności wymierzona w oparciu o system asperacji, jest karą optymalną, zbliżoną do dolnej granicy kary łącznej, jaką Sąd mógł orzec. Wymierzona kara łączna nie razi surowością, lecz jest adekwatna do całokształtu okoliczności sprawy, a jednocześnie spełnia kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określone przez prawo karne materialne. Orzeczono ją bowiem w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za dane przestępstwo (czyli w wyroku podlegającym łączeniu) do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa (tj. do sumy kar wymierzonych w łączonych wyrokach). Jak wspomniano wcześniej, Sąd miał na uwadze dość bliską więź przedmiotową i czasową oraz podmiotową w niniejszej sprawie oraz godzenie w różne dobra prawnie chronione, jak również osobę skazanej.

Sąd umorzył postępowanie co do wyroków nie podlegających łączeniu.

Sąd zaliczył na poczet kary łącznej okres odbytej dotąd kary w sprawie II K 76/17 od 11.12.17r. i nadal.

W pkt 5 wyroku na podstawie § 17 ust. 5 i ust. 2 pkt 4 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono kwotę 588 zł oraz podatek VAT na rzecz obrońcy działającego w n/n sprawie z urzędu.

Od kosztów sądowych skazaną zwolniono w całości na podstawie przepisów powołanych w punkcie 6 wyroku, z uwagi na jej sytuację finansową tj: odbywanie kary izolacyjnej.

/-/ SSR Izabela Hantz-Nowak